

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת מוֹשְׁפָטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ י"א - חֻלְקֵה

קוֹנְטֵרְס 305

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תוֹכֵב"א

דְּכַתְיב, וְנָהָר יוֹצֵא מֵעֵדֶן וְגו'. מָאֵי עֵדֶן. דָּא חֲכָמָה
עֲלָאָה, וְדָא י'. לְהַשְׁקוּת. אֶת הַגֶּן, דָּא הוּא ו'. וּמִשָּׁם
יִפְרָד וְהָיָה לְאַרְבַּעַה רֵאשִׁים, דָּא הוּא ד', וְכֹלָא כָּלִיל
בִּין ד'.

וּבְגִין כֵּן, אֲקָרִי אָב לְכֹלָא. אָב לְאַבְהוֹן. שִׁירוֹתָא
דְּכֹלָא, (אֲקָרִי) בֵּיתָא דְּכֹלָא, דְּכַתְיב, (מִשְׁלֵי כַד)
בְּחֲכָמָה יִבְנֶה בַּיִת. (מִהָאֵי י' שִׁירוֹתָא וְסִימָא דְּכֹלָא) וְכַתְיב,
(תַּהֲלִים קַד) כֹּלָם בְּחֲכָמָה עָשִׂיתָ. בְּאַתְרֵיהּ, לָא אֲתַגְלִיֵּיא,
וְלָא אֲתִידַע. מִדְּאַתְחָבַר בְּאַיְמָא אֲתַרְמִיז בְּאַיְמָא וּבְגִין
כֵּן אִימָא כֹּלָלָא דְּכֹלָא, בְּהָ אֲתִידַע וּבְהָ אֲתַרְמִיז,
שִׁירוֹתָא וְסִימָא דְּכֹלָא. (חֲכָמָה אֲקָרִי) דְּבָה סְתִים כֹּלָא.

ספר מאורות הזהר

מְרַנָּא וּרְבַנָּא הוּד כ"ק אֲדָמו"ר הַזֶּקֶן הָרַב בְּעַל הַתְּנָא - בְּסִפְר תוֹרָה אור פְּרִשְׁת
חַיִּי שְׂרָה דִּף ט"ז עֲמוּד ב'.

(ב) עֲקַר הַדְּבָר הֵם תּוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים

וְעַתָּה צְרִיף לְהַבִּין עֲנִין אַהֲבָה וְיִרְאַה שְׁהֵם רַק גִּדְפִין לְבַד לְהַגְבִּיֵה עֲקַר הַדְּבָר
שְׁהֵם תּוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים. וְלְהַבִּין מַהוּת הָאַהֲבָה מָה הִיא. הִנֵּה בְּקַרְיַאת שְׁמַע צְרִיף
שְׁיִמְלִיכוּהוּ לְמַעְלָה וּלְמַטָּה וּלְאַרְבַּע רֵחוֹת הָעוֹלָם. פְּרוּשׁ דְּכַתִּיב "מֵלֵא כָּל הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ" וְתַרְגוּמוֹ זִיו יְקָרִיָּה שְׁהוּא רַק זִיו וְהַתְּפַשְׁטוּת וְהָאָרָה בְּלָבָד הַמְתַּלְבֶּשֶׁת תּוֹף כָּל

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כָּלֵלָא דְכָלְא, שְׁמָא קַדִּישָׁא. עַד הַשְּׁתָּא רְמִיזָנָא, וְלֹא
אֲמִינָא כָּל אֱלִין יוֹמִין. וְהַאֲדָנָא מִתְגַּלְפִּין
סְטָרִין, י', כָּלִיל בְּהַאי חֲכָמָה. ה' דָּא אִיפָּא, וְקָרִינָן
בִּינָה. ו"ה, אֱלִין תְּרִין בְּגִין, דְּמִתְעַטְרָן מֵאִיפָּא. וְהָא
תְּנִינָן, דְּבִינָה אֲתַכְלִיל מִכָּלְא. יו"ד דְּמִתְחַפְּרָא בְּאִיפָּא,
וּמִפְקִין בִּין. וְהֵינָנו בִּינָה, א"ב וְא"ם דְּאִינָן י"ה, בִּין
בְּגוּוֹיָהוּ.

הַשְּׁתָּא אֵית לָאֶסְתַּכְּלָא, בִּינָה, וְאֶקְרִי תְבוּנָה, אֲמִאי
אֶקְרִי תְבוּנָה, וְלֹא בִינָה. אֶלְא תְבוּנָה אֶקְרִי,
בְּשַׁעְתָּא דִּינְקָא לְתָרִין בְּגִין, בִּין וּב"ת, דְּאִינָן ו"ה,
וְהֵיא שַׁעְתָּא אֶקְרִי תְבוּנָה. דְּכָלְא כָּלִיל בְּאֱלִין אֲתוּון,
בִּין וּב"ת, אִינָן ו"ה. וְכָלְא חַד כָּלְלָא, וְהֵינָנו תְבוּנָה.

ספר מאורות הזהר

עֲלִמִין, וְכַתִּיב אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ אֲנִי מְלֹא בְּכַחֲנֵיַת עֲצָמוֹת אֱלֻקוֹת שְׂאִינוּ נִתְפָּס
תוֹף מִדָּה וְגָבוּל. וְהַעֲנִין שְׁשִׁנְיָהֶם אֲמַת כו'. כַּמְשָׁל בְּטוֹל זִיו הַשָּׁמֶשׁ בְּמִקְוֵי הַשָּׁמֶשׁ
עֲצָמָה כִּידוּעַ שְׁבָאֲמַת עֲצָמוֹת אֱלֻקוֹת מְלֹא כָּל הָאָרֶץ. אִךְ מָה שֶׁהוּא מִתְפָּשֵׁט תוֹף כָּלִי
וְגָבוּל הוּא בְּטָל וְנִכְלָל בְּמַהוּתוֹ וְעֲצָמוֹתוֹ אֱלֻקוֹת כו'.

ג) יתעורר בלב תשוקה ולא יפרד כלל

וְהִנֵּה כְּשִׁיתְבוּנָן אָדָם הֵיטֵב בְּזֶה בְּפִסְוִקֵי דְזִמְרָה וּבְקִרְיַת שְׁמַע, אִיךְ שְׁבָאֲמַת הוּא
בִּן שְׁהַעוּלְמוֹת בְּטָלִים בְּמִקְוֵי חַיּוּתָם רַק מִפְּנֵי שְׁהָאָדָם הוּא בְּכָלִי גְשָׁמִי הַגּוֹף שֶׁהוּא
מְשַׁכָּא דְחוּיָא שְׁמַתְגַּדֵּל וּמִתְרַבֵּה מִגְשָׁמִיּוֹת הַמְסִתִּיר וּמַעֲלִים שְׁלֹא יוֹכֵל לְרֹאוֹת בְּעֵינֵי
רְאִיָּה חוּשִׁית אֲזִי יתעורר בלב תשוקה שִׁיחָה קָשׁוּר בְּהַתְּבוּנָנוֹת זו כָּל הַיּוֹם וְלֹא יִפְרֵד

בְּאִישׁ אַחֲרוֹן, אַחַר כֶּף הַיָּד הַיְמָנִית, עֹבֵד עִבְדֵּנוּ יֵשׁ לַחֲזוֹר וְלַעֲשׂוֹת עַל מְקוֹם (כ"א אילן) אֶחָד גָּדוֹל וְעֵלְיוֹן שֶׁהִיא בְּעוֹלָם, וְגִזְעוּ וְשָׂרְשׁוּ שֶׁל אֲמַת, וְהוּא עוֹבֵד אֲבִי יֵשׁי אֲבִי דָוִד, שֶׁחֵרֵי נֹאמַר שֶׁהִיא אַחֲרוֹן, אִיךָ יֵצֵא שָׂרֵשׁ אֲמַת מִהַמְּקוֹם הַזֶּה? אֲמַת עוֹבֵד נִתְקַן בְּתַקְוֵת עֲלִיּוֹן, וְחֲזוֹר הַשָּׂרֵשׁ שֶׁל הָאֵילָן שֶׁהִתְחַפֵּף עַל תַּקְוֵתוֹ, וְהִתְעַלָּה בּוֹ וְהִתְמַקְּנָה כְּפָאָר, וְעַל זֶה נִקְרָא עוֹבֵד, מֵהַ שֵׁשׁ זָכוֹ כֶּף שֶׁאָר בְּנֵי הָעוֹלָם.

הוּא בָּא, עֹבֵד וְעֵדֵר אֶת עֵקֶר וְשָׂרֵשׁ הָאֵילָן, וְיֵצֵא מִהַפְּנִים הַקְּדָמִים, וְחֲזוֹר וְנִתְקַן בְּנוֹף שֶׁל אֵילָן אַחֲרֵי עֲלִיּוֹן. בָּא יֵשׁי בְּנוֹ וְחֲזַק אוֹתוֹ וְתַקְּנוּ אוֹתוֹ, וְנִתְחַזַּק בְּעִנְפֵי הָאֵילָן הָעֲלִיּוֹן הַחֲסֵר, וְחִבְרֵי אֵילָן בְּאֵילָן, וְהִסְתַּבְּכוּ זֶה בְּזֶה. כִּינּוּן שֶׁבָּא דָוִד, מֵצֵא אֵילָנוֹת מְסֻבֵּכִים וּמְאַחֲדִים זֶה בְּזֶה. אִזּוֹ יֵרֵשׁ הַשְּׁלֹטוֹן בְּאַרְצוֹ, וְעוֹבֵד גְּרַם אֶת זֶה.

כִּבְּהָ אֹתוֹ זָקֵן וְאָמַר, אֵי זָקֵן זָקֵן, וְלֹא אָמַרְנוּ לָךְ שְׁנַכְנִסְתָּ לָּם הַגָּדוֹל! עֹבְדֵנוּ אִתָּה הוּא בְּתוֹךְ הַתְּהוֹמוֹת הַגָּדוֹלִים. הַתְּמַקְּנָה לְעֵלּוֹת. זָקֵן זָקֵן, אִתָּה גְּרַמְתָּ לָּזֶה, שֶׁאֵלְמָלָא הָיִיתָ שׁוֹמֵק בְּתַחֲלָה, הִיָּה נֹאֵה לָךְ, אֲבָל עֹבְדֵנוּ לֹא יִכְלַת וְאֵינִי מִי שִׂיאֲחֹז בְּיָדְךָ, אֲלֵא אִתָּה בְּלִבְדְּךָ. קוֹם זָקֵן וְעֵלָה בְּמַעְלָה. עוֹבֵד זֶה הַתְּמַקְּנָה וְיֵצֵא מִתּוֹךְ שְׂדֵה רַע שֶׁל בּוֹרוֹת רַעִים. בָּא יֵשׁי בְּנוֹ וְהִתְקַיֵּן וְעֵדֵר אֶת הָאֵילָן, וְעַם כָּל זֶה, (ועובד) זֶה סוֹד הַסּוֹדוֹת, וְלֹא יִדְעֵתִי אִם אָמַר וְאִם לֹא אָמַר. אָמַר דְּבִרְיָךְ, זָקֵן, וְדָאֵי אָמַר, בְּזֶה יִדְעוּעִים כָּל שְׂאָר בְּנֵי הַגְּלִגּוֹל. (עובד הַתְּמַקְּנָה אֵילָן, וְעַם כָּל זֶה שֶׁהִתְקַיֵּן אֵילָן) עוֹבֵד

דְּאִתְדַּבְּקַת בֵּיהּ בְּאִישׁ אַחֲרוֹן, חִיּוּבָא אִיהִי לְבִתְרָה.

הַשְּׂתָא, אִית לְאַהֲדָרָא וְלַעֲיִינָא, עַל אֲתֵר (כ"א אילן) חַד רַב וְעֵלְאָה, דְּהוּה בְּעֵלְמָא, וְגִזְעָא וְשָׂרֵשׁא דְקִשׁוּט, וְאִיהוּ עוֹבֵד אֲבִי יֵשׁי אֲבִי דָוִד. דְּהָא אֲתֵמַר דְּאַחֲרוֹן הָוָה, הִיךָ נִפְקַ שְׂרֵשׁא דְקִשׁוּט, מִגּוֹ אֲתֵר דָּא.

אֲמַת, עוֹבֵד אֲתֵמַקְּנָה בְּתַקְוֵת עֵלְאָה, וְאַהֲדָר שְׂרֵשׁא דְאֵילְנָא דְקָא אֲתֵתְפֵף, עַל תְּקוּנָהּ, וְאַסְתְּלִיק בֵּיהּ, וְאַתְמַקְּנָה כְּדָקָא יְאוּת, וְעַל דָּא אֲקָרִי עוֹבֵד. מֵה דְלָא זָכוֹ הַכִּי, שְׂאָר בְּנֵי עֵלְמָא.

אַתָּא אִיהוּ, פְּלַח וְאַעֲדֵר עֲקָרָא וְשְׂרֵשׁא דְאֵילְנָא, וְנִפְקַ מְאַנְפִּין מְרִירָן, וְאַהֲדָר (כ"א ואעדר) וְאַתְמַקְּנָה בְּנוֹפָא דְאֵילְנָא אַחֲרָא עֵלְאָה, אֲתָא יֵשׁי בְרִיָּה, וְאַחֲסִין לִיהּ, וְתַקִּין לִיהּ, וְאַתְאַחֲד בְּעִנְפֵי דְאֵילְנָא אַחֲרָא עֵלְאָה, וְחִבְרֵי אֵילְנָא בְּאֵילְנָא, וְאַסְתַּבְּכוּ דָּא בְּדָא. כִּינּוּן דְּאֲתָא דָוִד, אֲשַׁפַּח אֵילְנֵי מְסֻבְכֵין וּמְתַאחֲדֵין דָּא בְּדָא, כִּינּוּן יְרִית שְׁלֹטְנֵי בְּאַרְעָא, וְעוֹבֵד גְּרַם דָּא.

כִּבְּהָ הֵהוּא סְבָא וְאָמַר, אֵי סְבָא סְבָא, וְלֹא אֲמִינָא לָךְ, דְּעָלַת בִּימָא רַבָּא, הַשְּׂתָא אֲנָתְהוּ גּוֹ תְּהוּמֵי רַבְרַבִּין, אֲתֵתְמַקְּנָה לְסִלְקָא. סְבָא סְבָא, אֲנָתְ גְּרַמְתָּ דָּא, דְּאַלְמָלָא הָוִית שְׂתִיק בְּקִדְמִיתָא, הָוָה יְאוּת לָךְ, אֲבָל הַשְּׂתָא לֹא יִכְלִיל וְלִית מָאן דְּאַחֲדִיד בְּיָדְךָ, אֲלֵא אֲנָתְ בְּלַחֲדָךְ. קוֹם סְבָא וְאַסְתְּלַק בְּסִלְקֵינוּ.

עוֹבֵד דָּא, אֲתֵתְמַקְּנָה וְנִפְקַ מִגּוֹ חֲקַל בִּישָׂא, דְּגוּבִין בִּישִׁין. אֲתָא יֵשׁי בְרִיָּה, וְאַתְמַקִּין וְאַעֲדֵר אֵילְנָא, וְעַם כָּל דָּא, (ועובד) דָּא רְזָא

דְּרִזִּין, וְלֹא יִדְעָנָא אֵי אֵימָא, אֵי לֹא אֵימָא. אֵימָא מִילְךָ סְבָא, וְדָאֵי אֵימָא, בְּדָא יִדְעָנָא כָּל שְׂאָר בְּנֵי גַלְגּוּלָא. (כ"א עובד אֵילְנָא אֲתֵמַקְּנָה וְעַם כָּל דָּא דְאֵילְנָא אֲתֵמַקְּנָה) עוֹבֵד

עם כל דא אילנא אתקין. פד אתא דוד מלכא, באילנא תתאה דנוקבא אשתאר, ואצטרין לקבלא חייז מאחרא, ומה אי האי דאתתקן, ואתקין פלא, הכי שאר בני עלמא דאתין בגלגולא, דלא יכלין לאתתקנא הכי, על אחת כמה וכמה.

עם כל זה התקין אילן. כשבא דוד המלך, נשאר באילן התחתון של הנקבה, והצטרף לקבל חיים מאחר. ומה אם זה שהתמקן והתקין הכל כך - שאר בני העולם שבאים בגלגול, שלא יכולים להתמקן כך, על אחת כמה וכמה. בכ"ה הצדדים מתהפך בגלגול.

בכ"ה סטריז אתהפך בגלגולא. פריז הכי הוה. בעז הכי הוה. עובד הכי הוה. (כ"א ועם כל דא אילנא אתתקן) ובכלא נפיק אילנא מסטרא דרע, ואתדפק לבתר בסטרא דטוב. בקדמיתא, (בראשית לח) ויהי ער בכור יהודה רע. (אונן אופי הכי) מחלון אופי הכי, ולא כל כך. אבל בהני אתעפל רע, ונפיק טוב לבתר, (גמ' ההוא דכתיב ביה, (שמואל א טז) וטוב ראוי. (שמואל א טז) ויני עמו. הכא קיימא אילנא תתאה על תקונייה, ומלך אלהים על גוים.

כך היה פריז. כך היה בעז. כך היה עובד. (ועם כל זה האילן נתקן) ובכל יוצא אילן מצד הרע, ואחר כך נדבק בצד הטוב. בתחלה, ויהי ער בכור יהודה רע. (אונן אופי כך) מחלון אף כך ולא כל כך. אבל באלה התעפל הרע, ויצא אחר כך טוב, (דצא) אותו שכתוב בו (שמואל א טז) וטוב ראוי. וה' עמו. עכשו עומד אילן תחתון על תקונו, ומלך אלהים על גוים. בראשית הכל, מעקר ויסוד עליון השתמשו דרגות, ראובן שמעון לוי יהודה. מה כתוב בו? (בראשית כט) הפעם אודה את ה'.

בשירותא דכלא, מעקרא ויסודא עלאה, אשתרשו דרגין, ראובן שמעון לוי יהודה, מה כתיב ביה, (בראשית כט) הפעם אודה את יי, וכתיב ותעמוד מלדת. היינו רני עקרה לא ילדה. בגין דכד אתיליד יהודה, נפקת נוקבא מתדבקא בדכורא, ולא הות על תקוניהא אנפין באנפין, ולא אתפשרת לאולדא פיון דנסר לה קדשא בריך הוא, ואתקין לה, (כ"א אנפין באנפין) כדין אתפשרת לאתעברא ולאולדא.

וכתוב ותעמוד מלדת, לאו על לאה אתמר, אלא על רחל אתמר, ההיא דמבכה (דף ק"ד ע"א) על בניה, ההיא דאשתרשת ביהודה: יה"ו ד"ה. ותעמוד מלדת, דהא לא אתתקנא.

ובספרא דחנוף, ותעמוד מלדת, לאו על לאה אתמר, אלא על רחל אתמר, ההיא דמבכה (דף ק"ד ע"א) על בניה, ההיא דאשתרשת ביהודה: יה"ו ד"ה. ותעמוד מלדת, דהא לא אתתקנא.

בתחלה דיוקן העליון היה הכל ראובן - או"ר ב"ן. (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור, ומין אור. (ד"ה) שמעון שמאל אור, באותו

בדקמיותא, דיוקנא דלעילא הוה כלא ראובן: או"ר ב"ן. (בראשית א) ויאמר

סיג שההקב עמו - שם עון. לוי - חבור של הפל להתחבר משני צדדים. יהודה - נקבה עם זכר נדבקות. יה"ו - זה זכר. ד"ה - זו נקבה שהיתה עמו.

ד"ה, למה ד"ה? אלא ד' בהדבקות של רע עמה היא דל"ת, היא עניה, וצריכה לשוב בגלגול לבער את אותו הרע ולהתבלות בעפר, ואחר לצמח בצד הטוב ולצאת מעני לעשר, ואז ה' ועל זה יה"ו ד"ה.

צ"א זקן מתוך התהומות, אל תפסד, כמה ספינות מזמנות לך בשעה שתשוט בים כדי לנוח בהן. בכה כמו מקדם ואמר, רבון העולם, אולי יאמרו המזמנות העליונים שאני זקן ובוכה פתינוק. גלוי לפניך שעל כבודך אני עושה, ולא עשיתי לכבודי, שחרי בתחלה הנה לי להשמר שלא אכנס לים הגדול, ועכשו כיון שאני בו, יש לי לשוטט בכל הצדדים ולצאת ממנו.

יהודה אתה יודוך אחיך, (בלם מודים על השם הנה) הינו מה שאנו אומרים ברוך אתה, הוא ברוך והיא אתה, לכל בניו לא אמר יעקב אתה, אלא למקום שהצטרף. זהו אתה. השם הנה (ודאי אתה) יודוך אחיך. כלם מודים לך על השם הנה. ודאי אתה יודוך אחיך, על השם הנה הסתלק ונכפה הצד האחר, משום שקשננקרא ונוכר, הרי יוצא אתו הצד האחר. כיון שאומרים אתה, שלטון וגדלה יש לה, והצד האחר נכפה ולא נראה שם. ודאי שבשם הנה נרשם ונבחר מהצד האחר. וזו העליה והממשלה שלה, ושבר רע לצד האחר. כיון

שטנו ורברבנו אית לה, וסטרא אחרא אתחזיאת תמן. ודאי בשמא דא אתרשים ואתבריר מסטרא אחרא. ודא אסתלקו ושלטנו דיליה, ותבירו וביש לסטרא אחרא.

אלהים יהי אור, ימינא אור. (ב"ז) שמעון שמאלא אור בההוא סיגא דדהבא בהדיה שם עון. לו"י: חבורא דכלא, לאתחברא מתרין סטרין. יהודה: נוקבא בהדי דכורא מתדבקת, יה"ו, דא דכורא. ד"ה, דא נוקבא דהות בהדיה.

ד"ה, אמאי ד"ה. אלא ד', באתדבקותא דרע בהדיה, איהי דל"ת, מספנא איהי, ואצטריף לאתבא בגלגולא, לאתעפלא ההוא רע, ולמתבלי בעפרא. ולבתר לצמחא בסטרא דטוב, ולנפקא ממספנו לעתירו, וכדין ה'. ועל דא, יה"ו ד"ה.

פויק סבא, מגו תהומי, לא תדחל, כמה ארבין זמינין לך, בשעתא דתשוטט ימא, בגין לנייחא בהו. בכה כמלקדמין ואמר, מארי דעלמא, דילמא יימרון משריין עלאין, דאנא סבא, ובכי כינוקא. גלי קמך, דעל יקרף אנא עביד, ולא עבידנא על יקרא דילי, דהא בקדמייתא הנה לי לאסתמרא, דלא איעול בנימא רבא, והשתא כיון דאנא ביה, אית לי לשטטא בכל סטרין, ולנפקא מגיה.

יהודה אתה יודוך אחיך, (בראשית כט) (ס"א כולתו אודאן על שמא דא ותינו וכו') היינו דאנן אמרין ברוך אתה. איהו ברוך ואיהי אתה, לכלהו בנוי לא אמר יעקב אתה, אלא לאתך דאצטריף. דא איהו אתה.

שמא דא, (נ"א ודאי אתה) יודוך אחיך, כלהו אודן לך על שמא דא, ודאי אתה יודוך אחיך, על שמא דא, אסתלק ואתכפיא סטר אחרא, בגין דכד אתקרי ואדפר, הא נפקת סטרא אחרא בהדה. כיון דאמרי אתה, שלטנו ורברבנו אית לה, וסטרא אחרא אתכפיא, ולא אתחזיאת תמן. ודאי בשמא דא אתרשים ואתבריר מסטרא אחרא. ודא אסתלקו ושלטנו דיליה, ותבירו וביש לסטרא אחרא.

ש'יודף אח'ך על השם הזה, אתה, אז ידך בענף איב'ך, מ'ד נכנעים אליך, והשם הזה גורם. ידעתי, חברים, ידעתי, שאתה הרי השם הזה, אתם אומרים למקום עליון אחר, שכתוב (תהלים קי) אתה כהן לעולם, בימין העליון. לפה הוא, שהרי כ'ן שרבי שמעון מודים לו עליונים ותחתונים, וזכה לכל. כל מה שהוא אומר, כ'ן זה ויפה.

אב'ר כשתהיו מגיעים אליו, אמרו לו והזכירו לו את יום השלג כשזרענו פולים לחמשים ושנים גונים, שהרי אתה כהן. כאן נקשר כוס של ברכה בימין בלי פרוז כלל, ומשום כ'ך, אתה כהן לעולם. כאן נקשר כוס בימין כראוי.

ועל זה אמר הכתוב, יהודה אתה, לאתה הזה יודף אח'ך, ולא כתוב יהודה יודף אח'ך ולא יותר, אלא על שם של אפי"ה. אתה - מקום זה הצטרף לשם הזה, ולא אחר.

יהודה - האב הראשון והאב השני, ולא היה בו חלופי לעולמים. ומשום כ'ך פרץ התגבר בו בגבורתו מה שלא היה כ'ך לכל בני העולם, ועל כ'ך בנינו של דוד מתחיל את החשבון מפרץ, ולא מבעז, שהיה בו שנוי חברים, אם תשיחו, לא אמרתי דברים בסתר, ואף על גב שהם נסתרים. ועל כ'ך יהודה הרויח את השם הזה שנקרא אפי"ה. עמד על בריו פעם ראשונה ופעם שניה ולא השתנה לעולם. ובני יהודה וזרעו מודים ואומרים כי אתה אבינו, מה שאין כן לשאר בני הגלגול לעולמים. שאר בני הגלגול, שני אבות, שתי אמהות, יש להם ג'ן

כ'ן יודוף אח'ך על שמא דא, אתה, כ'דן ידך בענף איב'ך, מ'ד אתפכ'ין לגב'ך, ושמא דא גרים.

ידענא חבריא ידענא, דהא אתה שמא דא, אתון אמרין לאתר אחרא עלאה, דכתיב, (תהלים קי) אתה כהן לעולם, בימינא עלאה. שפיר איהו, דהא כ'ן דרבי שמעון אודן ליה עלאין ותתאין, וזכה לכלא, כל מה דאיהו אמר, הכי איהו ושפיר.

אב'ר כד תהוון מטאן לגביה, אמרו ליה, ואדכרו ליה, יומא דתלגא, כד זרענא פולין, לחמשין ותריין גוונין. דהא אתה כהן, הכא אתקשר כוס דברכה בימינא, בלא פרוזא כלל. ובגין כ'ך, אתה כהן לעולם, הכא אתקשר כוס בימינא, כדקא יאות.

ועל דא אמר קרא, יהודה אתה, להאי אתה יודוף אח'ך, ולא כתיב יהודה יודוף אח'ך, ולא על שמא דאפי"ה. אתה, אתר דא, אצטריך לשמא דא, ולא אחרא.

יהודה, אבא קדמאה, ואבא תננינא, ולא הוה ביה חלופא לעלמין. ובגין כ'ך פרץ אתתקף ביה בתוקפו, מה דלא הוה הכי לכל בני עלמא. ועל דא בנינא דדוד, שארי חשבנא מפרץ, ולא מבעז, דהוה ביה שנויא. חבריא, אי תשגחון, לאו מלין בסתימו קא אמיןא, ואף על גב דסתימין אינון.

ועל דא, יהודה רוח שמא דא, דאקרי אתה. קם על בוריה זמנא קדמאה, וזמנא תננינא, ולא אשתני לעלם. ובנוי דיהודה וזרעא דיליה, אודן ואמרין כי אתה אבינו. מה דלית הכי לשאר בני גלגולא לעלמין.

שאר בני גלגולא, תרין אבהן, תרין אמהן, אית לון גוון לבנינא. ורזין

לבנין. וסודות הללו בעמקי היס,
הם בלב התהומות, מי יכול
להוציא אותם? קום זקן, התגבר
והתחזק בתוקף והוצא מרגליות
מתוך התהומות!

בעז נראה שהיה בו שנוי
כשהוליד את עובד, שהרי עובד
(מעשה) הוא בשנוי. לא כף. אבצן
הוא בעז, הוא האב הראשון שלא
עשה שנוי. ואם תאמר שהוא
היה, ודאי כשהתעורר למעשה
הזה היה בו, מי שהוא גבור פארי
ויכלביא היה בו, כדי שלא יהיה
שנוי בדרך, וחזר הדבר לעקר
הראשון כדי שהכל יהיה מאב
אחד, ושלשלת אחת. והכל אחד,
ולא היה שנוי בגלגול של זרע
דור. ועל זה אמה, מראש ועד
סוף, בלי שנוי כלל.

עכשו יצאת זקן מעמק של לב
היס. יהודה אמה, ודאי מראש
ועד סוף, ולא ראוי לכל שאר
הבנים שיקראו אמה, אלא לו
לבדו. אשרי חלקו של דוד שכף
נבחר והתעלה משאר העקר של
אדם בארץ.

יודוך אחיך, יודוך כל בני העולם
היה צריך להיות! מה הטעם
אחיך? אלא שדרך כל בני העולם
לא מתיבמים לגלגול אלא מהצד
של האחים, והאח מזמן ליבום,
(אמה בעמק הדמנת ליבום), וכאן כל
אחיך יודוך, שלא ישתלשל מהם
ולא מאחד מהם שלשלת
המלוכה, אלא אמה לבדך. אמה
מראש ועד סוף אמה עשית,
וממך יצא כל השלשלת וגו' (דמות
וגוף) של הארצה.

בניך בני אריה, שלא עברו לשנוי
של אחיך, לא התחלפו לטלה ולא
לשור ולא לגדי ולא לשום דיקן
אחר, אלא אריה התחיל לבנות,

אָלָא אַרְיָה שְׂאֲרֵי לְמִבְנֵי,

אלין, בעמקי ימא, בלבא דתהומי אינון, מאן
יכיל לאפקא לון. קום סבא, אתגבר ואתקף
בתוקפה, אפיק מרגלן מגו תהומי.

בעז, אתחזי דהיה ביה שנויא, פד אוליד
לעובד, דהא עובד (ס"א עובד) בשנויא
הוא. לאו הכי. אבצן הוא בעז, הוא אבא
קדמאה, דלא עבד שנויא. ואי תימא, איהו
הוה, ודאי כד אתער לעובדא דא, ביה הוה,
מאן דהוא תקיף פאריא וכליתא ביה הוה.
בגין דלא (דף ק"ד ע"ב) להוי שנויא ביה בדרך,
ואתהדר מלה לעקרא קדמאה, בגין דיהא
כלא מאבא חדא, ושלשלא חדא. וכלא חד,
ולא הוה שנויא בגלגולא דזרעא דדוד. ועל
דא, אמה מרישא ועד סופא, בלא שנוי
כלל.

השתא, נפקת סבא, מעמקי לבא דימא.
יהודה אמה, ודאי מרישא ועד
סופא ולא אתחזי לכל שאר בנין, לאתקרי
אמה, אלא ליה בלחודו. זכאה חולקיה
דדוד, דהכי אתבריר, ואסתלק משאר עקרא
דבני נשא בארעא.

יודוך אחיך, יודוך כל בני עלמא מיבעי ליה,
מאי טעמא אחיך. אלא ארח כל בני
עלמא, לא מתיבמין לגלגולא, אלא מסטרא
דאחין, ואחא אזדמן ליבומא, (ואמה בנרמא, אודמנת
ליבומא). והכא כלהו אחיך יודוך, דלא ישתלשל
מנייהו, ולא מחד מנייהו, שלשולא דמלכו,
אלא אמה בלחודך. אמה, מרישא ועד סופא
אמה עבדת, ומינך נפק, כל שלשולא וגזעא
(דיקנא וגופא) דאריה.

בניך בני אריה, דלא אתעברו לשנויא
דאחיך, לא אתחלפו לטלה, ולא
לשור, ולא לגדי, ולא לשום דיקנא אחרא,

וְאַרְיֵה סִיִּים בְּנִינָא. כָּל שְׁלֹשֶׁלְךָ, בְּנֵי אַרְיֵה
נִינְהוּ. דְּאִלְמָלָא אַתָּא גְּלִגּוּלָא מִסְטָרָא דְאַחוּף,
יִתְחַלְפוּן כָּל דִּיּוֹקְנִין, וְיִתְעַרְבוּן אֵלִין בְּאֵלִין.
וְעַל דָּא יוֹדוּף אַחוּף, דְּלֵא הָוֵה חַד מְנַהוּן,
בְּגִלְגּוּלָא דְשְׁלֹשְׁאָה דְבִנְךָ. יָדוּף זְקִיף, דְּלֵא
הָוֵה בְּךָ עֲרֻבוּבְיָא אַחְרָא מְנִייהו. וְהֵינּוּ מְטָרְךָ
בְּנֵי עֲלִית, דְּלֵא הָוֵה טְרַפָּא לְאַחְרָא עַל פְּתוּרְךָ.
כְּרַע, בְּמִיתַת עַר. רַבִּץ, בְּמִיתַת אוּגָן. לְבַתֵּר
אַתְגַּבֵּר פְּאַרִי, לְאַקְמָא לְפָרִץ. וְכַלְבֵּיָא,
לְאַקְמָא לְזֹרַח. מִי יְקִימְנוּ, דְּכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית ל"ח)
וְלֹא יִסֹּף עוֹד לְדַעְתָּהּ. וְתַרְגּוּם וְלֹא פִסֵּק. מִי
יְקִימְנוּ, מָאן הוּא דִּימָא, אֲסוּרָה אַתְתָּא דָּא.
מָאן הוּא דִּימָא, הוּאִיל וְאִשְׁלִימַת אֲרַחְתָּא,
לֹא אֲצַטְרִיכָא לָךְ יִתִּיר, יְבֻמָּה דָּא, בִּיּוֹן
דְּאִשְׁלִימַת אֲרַחְתָּא, לֹא אֲצַטְרִיכַת לָךְ יִתִּיר,
וְאַתְחַזִּיאַת לְאַתְפָּרְשָׁא מִינָהּ, אֲבָל מִי יְקִימְנוּ,
וְדַאי מִתְמָן וְלַהֲלָאָה אִיהִי דִילִיָּה. דְּהָא אִפִּיק
מָאן דְּמְכַשְׁפֵּשׁ בְּמַעְהָא.

רְזֵא סְתִימָא הַכָּא, אַחוּפָּה דְבֵר נֶשׂ אַמְאִי. תוּ
יְהוּדָה דְהוּה אֲבוּי אַמְאִי. אֶלָּא, הֵהוּא
דְּמְכַשְׁפֵּשׂא בְּמַעְהָא, חָמִי דְמָאן דְהוּה נְטִיר
לִיָּה, מְקַטְרַג לִיָּה קְטְרוּגִין, בְּכָל סְטָרִין. בְּעֵי
לְאַפְקָא. בִּיּוֹן דְנִפְקִי, זְמִין לְאַחְרָא הֵהוּא רוּחַ
אַחְרָא, וְאַתְיִין לְאַעֲלָא כְּמִלְקַדְמִין, עַד
דְּאַתְבְּנִי כְּמִלְקַדְמִין, בְּחִילָא דְקְטְרוּגָא תְקִיף
דְקָא מְקַטְרַג בְּאַחוּפָּה. מִתְמָן וְלַהֲלָאָה שְׁרִיאַת
אַתְתָּא דָּא לִיָּה.

וְכַאֲה חוּלְקָא דִיהוּדָה, בְּקַדְמִיתָא הוּה גוּר.
לְבַתֵּר אַרְיֵה, דְקָא אַתְגַּבֵּר וְאַתְפָּשֵׁט
בְּחִילִיָּה (וְלַבְרַ) אַרְיֵה. וְסִיִּים בְּלְבִיא. כָּל שְׂאֵר
בְּנֵי עֲלָמָא לָאו הֵכִי, וְעַל דָּא יְהוּדָה בְּדַקְאֲמָרִין.
רְאוּבֵן שְׁמַעוֹן לְוִי, הָא תְלַתָּא, בְּדַקְאֲמָרִין.
יְהוּדָה אַתְחַבֵּר בַּהֲדִיָּהּ, וְכֹלָא כְּדַקָּא

וְאַרְיֵה סִיִּים אַתְּ הַבְּנִין. כָּל
הַשְּׁלֹשֶׁלְךָ שְׁלָךְ הֵם בְּנֵי אַרְיֵה,
שְׂאִלְמָלָא בָּא גְּלִגּוּל מְצַד אַחוּף,
יִתְחַלְפוּ כָּל הַדִּיּוֹקְנָאוֹת וְיִתְעַרְבוּ
אֵלֶּה בְּאֵלֶּה. וְלִכְּנָן יוֹדוּף אַחוּף,
שְׂלֵא הִיָּה אַחַד מֵהֶם בְּגִלְגּוּל
הַשְּׁלֹשֶׁלְךָ שֶׁל בְּנֵיךָ. יָדוּף הַרִם,
שְׂלֵא הִיָּה בְּךָ עֲרֻבוּבְיָא אַחְרַת
מֵהֶם. וְהֵינּוּ מְטָרְךָ בְּנֵי עֲלִית,
שְׂלֵא הִיָּה טְרַף לְאַחַר עַל שְׁלַחְנְךָ.
כְּרַע - בְּמִיתַת עַר. רַבִּץ - בְּמִיתַת
אוּגָן. אַחַר כֵּן הַתְּגַבֵּר פְּאַרִי
לְהִקִּים אֶת פָּרִץ, וְכַלְבֵּיָא לְהִקִּים
אֶת זֹרַח. מִי יְקִימְנוּ? שְׁכַתּוּב
(בְּרַאשִׁית ל"ח) וְלֹא יִסֹּף עוֹד לְדַעְתָּהּ,
וְתַרְגּוּם: וְלֹא פִסֵּק. מִי יְקִימְנוּ, מִי
הוּא שְׂאֵמֵר אֲסוּרָה אִשָּׁה זו. מִי
הוּא שְׂאֵמֵר, הוּאִיל וְהִשְׁלִימָה אֶת
צְרִיכָיָה, לֹא הַצְּטָרְכָה לָךְ יוֹתֵר,
יְבֻמָּה זו, בִּיּוֹן שֶׁהִשְׁלִימָה דְרִיכָיָה,
לֹא הַצְּטָרְכָה לָךְ יוֹתֵר, וְנִרְאִית
לְפָרֵשׁ מִמֶּנָּה. אֲבָל מִי יְקִימְנוּ,
וְדַאי שְׁמַשֵּׁם וְהִלָּאָה הִיא שְׁלוֹ,
שְׁהִרִי הוֹצִיאָה מִי שְׁמַכְשַׁכְשׁ
בְּמַעְיָה.

כּוּד נִסְתַּר פֶּאן, אַחֵי הַאֲדָם לְמָה?
וְעוֹד, יְהוּדָה שְׁהִיָּה אֲבוּי לְמָה?
אֶלָּא אוֹתוֹ שְׁמַכְשַׁכְשׁ בְּמַעְיָה
רוּאָה שְׁמֵי שְׁשׁוּמֵר אוֹתוֹ, מְקַטְרַג
עֲלֵיו קְטְרוּגִים בְּכָל הַצְּדָדִים
וְרוּצָה לְצַאת. בִּיּוֹן שְׁיַצָּא, מִזְמִין
אַחַר אוֹתָהּ רוּחַ אַחְרַת, וְכַאֲסִים
לְהַכְּנִס כְּמוֹ מְקַדֵּם, עַד שְׁבִנְיָה
כְּמוֹ מְקַדֵּם בְּכַח הַקְּטְרוּגֵי הַקֶּשֶׁה
שְׁמַקְטְרַג בְּאַחֵיו. מִשֵּׁם וְהִלָּאָה
מִתְרַת לוֹ הַאִשָּׁה הַזֹּאת.

אַשְׁרֵי חִלְקוּ שֶׁל יְהוּדָה. בַּהֲתַחֲלָה
הִיָּה גוּר. אַחַר כֵּן אַרְיֵה, שְׁמַתְגַּבֵּר
וּמִתְפָּשֵׁט בְּכַחוֹ (וְאַחַר כֵּן) פְּאַרְיֵה.
וְסִיִּים בְּלְבִיא. כָּל שְׂאֵר בְּנֵי הַעוֹלָם
לֹא כֵּן, וְעַל זֶה יְהוּדָה, כְּמוֹ
שְׂאֵמֵרנוּ.

רְאוּבֵן שְׁמַעוֹן לְוִי - הִרִי שֶׁלֶּשָׁה,
כְּמוֹ שְׂאֵמֵרנוּ. יְהוּדָה הַתְּחַבֵּר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבילים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

התעוררו כי בא אור

דרשות התעוררות
בענין לימוד הזוה"ק
לקרב אור הגאולה

שנאמרו על ידי רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

1

ובו דרשות 1-6

ניתן להשיג את סדרת הדיסקים
בטל: 0526077914 0548-436784
0544577956 0549-788564
09-8323442 02-6255789

שמעו
ותחי נפשכם

קול הזוהר
שיחות באור הזוה"ק
0722-990044

בא לשכפל ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בעולם

